

Veleccenjeni gospod Doropoljski!

Danes Vam prvič piševa. Doma sva igrali igro s sesticama Jeleno in Jakico, ki sva jo sami sestavili. Prosiva, da bi jo sprejeli v svoj kotiček.

Poredni Janezek.

Osebe: Katarina, mati
Metka, hči.
Ana, služkinja.
Sosedov Janezek.

Ana (lika perilo): Dosti je še zlikati perila. Da bi vsaj ne prišel Janezek in bi mi ne pomazal perila!

Metka (vstopi): Kje pa je mamica?

Ana: Ne vem, kje je, ljubo dete! (Boža jo).

Katarina (vstopi).

Metka: Vendar si prišla, mamica! Toliko časa sem te iskala.

Katarina: Jaz tudi tebe. No, Ana, ali imaš še veliko zlikati?

Ana: Precej.

Janezek (vstopi, skače po Katarininem krilu).

Katarina (jezno): No — no!

Janezek (hitro): Pardon, pardon, pardon! — Poslušajte, poslušajte! Nekdo vas čaka pred hišo. Pojdite hitro ven!

Vsi (odidejo).

Janezek (meče perilo po tleh): To je dobro, da mi verjamejo. (Sliši stopinje). Hitro moram iti, da me ne zasačijo.

Katarina (vstopi vsa prestrašena): Kakšno je moje perilo! Ta grdn me je tako nalagal in sedaj tudi vidim, kakšno je moje krilo. Nikoli več mu ne verjamem. (Sede na stol).

Metka (vstopi in joka): Ma-mi-ca, ma-mi-ca, Ja-ne-zek me je u-da-ril.

Janezek: Šlek, šlek! Prav, da mi verjamete.

Ana (vstopi): Gospa, zakaj ste tako žalostni?

Katarina: Poglej, kaj je Janezek naredil!

Ana: Janezek je pa res poreden.

Metka: Mama, kupi mi kakšno igračo, ker zunaj je mrzlo. Ne morem se s peskom igrati.

Katarina: Ana, pojdi z Metko in ji kupi, kar ji ugaja.

Ana: No, pojdi, Metka! Zbogom! (Odide).

Katarina: Janezek mora biti kaznovan. Janezek (pride).

Katarina: Pojdi sem! Kaj si pa naredil Metki? (Udari ga).

Janezek (joka).

Katarina: Prosi odpuščanja!

Janezek: Ne bom ne. (Pokaže osle in odide).

(Metka in Ana prideta).

Metka: Vidiš, mamica, kaj sem si kupila!

Katarina: To je pa res lepo, ampak Janezek ne dobi ničesar!

Konec.

Vljudno vas pozdravljajo

Sonja in Jelena P e g a n o v i, Jakica in Marija Ganglovi, učenke ljudske šole v Idriji.

Odgovor:

Ljube moje prijateljice!

Veseli me, da se zabavate s takimi stvarmi. Ta Janezek je pa res navihanček, kar se da. No, jaz pa mislim, da vseh teh neprilik ni napravil iz hudobije, ampak brzokone mora imeti tisto nagajivo žilico, ki nikoli ne miruje! — Morda mi o priliki poveš, kako je ta igrlica uspela, in ali ste imele kaj poslušalcev in gledalcev? Kaj ne, kako sem radoveden! Toda mene zanima vse, kar počno moje prijateljice. Bodite pozdravljene!

*

Čenjeni gospod Doropoljski!

To je moje prvo pismo. Jako rad sem prebiral »Zvonček«. Dobil sem ga v šoli. Jako sem se razveselil, ko mi je mama rekla, da bo naročila »Zvonček«. Opisati Vam hočem, kako krmim ptičke pozimi.

Na vrtu poleg hiše imamo krmilnik. Hotel sem natrositi zrnec v krmilnik, a ni šlo. Pred nekolikimi dnevi je visoko zapadel sneg. Nisem mogel do krmilnika. Naredil sem pot do krmilnika. Hitro natrosim vani zrn. Potem sem šel k oknu in od tamkaj opazoval, kako so ptički zobali. Tako krmim ptičke pozimi.

Franc Dolenz, učenec IV. razreda v Kranju.

Odgovor:

Ljubi Franc!

Javno Te moram pohvaliti, ker v tem mrzlem letnem času misliš na uboge zmrzujoče in stradajoče ptičke. Želim, da bi Te posnemala vsa slovenska mladina. Priobčujem tudi Tvojo sličico, da bodo vedeli še drugi otroci, kako lahko napravijo enostavne krmilnike.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Danes čitam prvič Vaš kotic v »Zvončku«. Tako mi ugaja, da kar sedem in Vam pišem par vrstic. Stara sem 7 in pol let.

Hodim v 3. razred h gospodični Bantanovi. Sicer je učil ta razred moj ljubi papaček, a ko je izbruhnila ta strašna vojna, je bil odpoklican. K sreči je ostal v Ljubljani.

Mamici, bratcu Bojanu in meni je silno dolgčas po njem. Vendar se tolažimo s tem, da je tisočim, ki so izgubili dragega očeta na bojnem polju, še mnogo, mnogo hujše pri srcu kot nam.

Z željo, da bi nam Bog kmalu vrnil mir in z njim dragega papačka,

sem Vaša vdana

Božica Marokova, Nemška vas pri Trebnjem.

Odgovor:

Ljuba Božica!

Tudi jaz od srca želim, da bi se kar najprej uresničila Tvoja želja: naj zavlada

mir po naši ljubljeni domovini, da bomo lahko zopet vsi — osvobojeni od bridkosti in težav — delovali za napredek in povzdigo ljubljenega naroda!

*

Ljubi gospod Doropoljski!

V soboto sem dobil svoj ljubi »Zvonček«, ki sem si ga želel za Božič. Takoj prvi dan, ko sem dobil »Zvonček«, sem uganil uganko. Pomagala mi je moja sestra Nikolaja. Dobil sem pa tudi druge reči. Med vsemi temi stvarmi sem dobil tudi pisalni papir, na katerega Vam sedaj pišem.

Prosim, priobčite moje pismo v svoj kotic.

Vdano Vas pozdravlja Vaš

Andrej Grasselli, Ljubljana, učenec II. razreda.

Odgovor:

Ljubi Andrej!

Svoje in svoje sestrice ime čitaš danes med rešilci. — Ker si dobil za Božič lep papir, upam, da mi boš na njem večkrat kaj lepega pisal.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Predrznem se tudi jaz pisati in poročati Vam nekaj vrstic o našem kraju. Tukaj je lep kraj, imamo blizu v cerkev in v šolo. Imamo tudi prav dobrega gospoda učitelja. Piše se Doberšek in je tudi naročnik lista »Zvončka«. Jaz rad čitam »Zvonček« in prebiram Vaša pisma in odgovore. Hodim v II. oddelek ljudske šole, ki ima en razred. Učimo se pisati, risati, računati, zemlepisati, petja. Časih gremo tudi na izlet na visoko goro Kortnik.

Srčno Vas pozdravlja

Leopold Srebotnik v Žvabeku, pošta Pliberk.

Odgovor:

Ljubi Leopold!

Da! Lep kraj! Koder se razprostira slovenska zemlja, tamkaj je tudi toliko lepote, kolikor je nima tuji svet. Mi se tega zavedamo, zato pa tudi ljubimo svojo zemljo z vsem ognjem srca. Ali tudi v tej vojni ne kažejo naši slovenski vojak, kako jim srca plamenijo za dom? — Tudi ti, moj dragi, ostani vedno zvest besedi svoje matere!

*

